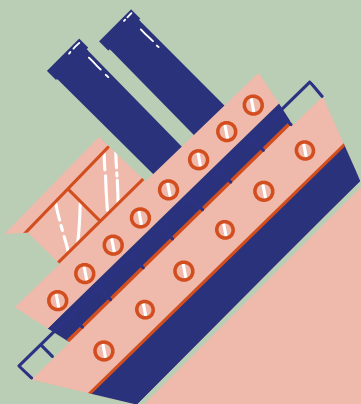

ZIE GINDS
KOMT DE
STOOMBOOT

of niet?

Bieke Geenen

WEL OF GEEN *Sint?*

Eerst is het aan jullie als ouders om te beslissen of je al dan niet 'meedoet' aan het Sinterklaasgeheim.

Het is een verhaal waarmee we zelf zijn opgegroeid. Het kende de voorbije jaren een enorme evolutie gaande over de kleur van de helpers van de Sint en ook dat we de Sint als ouders niet meer inzetten als dreigement om het gedrag van onze kinderen in deze periode bij te sturen: "*Als je niet flink bent, dan gaat de Sint niet komen.*".

Het is een keuze. Niet meer, niet minder. Het ene is niet beter dan het andere. Kies bewust voor hetgeen dat het beste bij jullie gezin/gevoel past en denk er goed bij na hoe je je keuze vorm geeft. Hier enkele suggesties:

GEEN Sint

Je kan vertellen dat dit een verhaal is dat ouders vertellen aan hun kinderen. Dat de kinderen die dag extra verwend worden met speelgoed door hun ouders.

En om dit wat specialer te maken is zo het geheim van Sinterklaas ontstaan. Een verhaal waar heel veel kinderen in geloven.

Het draait om cadeautjes geven aan elkaar, gewoon vanuit ons hart. Zonder dat we een 'dankjewel' verwachten.

Je vertelt het omdat je niet wil liegen of omdat het allemaal t  spanend is voor je kind.

Vertel je kind dat het helemaal ok is om het verhaal van de Sint leuk te vinden. Ook al kent jouw kind de waarheid, de magie hoeft gelukkig niet uitgesloten te worden.

Vraag je kind om dit 'geheim' samen met jouw te bewaren voor andere kinderen die wèl geloven dat de Sint bestaat.

Bekijk het niet als een leugen. Het is een geheim. Een geheim samen delen is waardevol en beter te 'dragen'.

WEL Sint

Beslis in hoeverre je in dit verhaal meegaat. Want dit heeft ook gevolgen voor je kinderen; hoe spannend, bijzonder, groots,... dit wordt.

Voor jezelf als ouder voelt het ook veel fijner aan als je over een geheim kan praten dan over een leugen. Het woord alleen al zorgt voor een andere 'lading'. Zeker voor een ouder die zelf heel gevoelig is voor 'leugens' en de 'waarheid' hoog in het vaandel draagt, is dit een belangrijke nuance om er zelf van te kunnen genieten als je beslist als ouders om de Sint wèl te laten bestaan.

Sta stil bij de boodschap die jij achter dit verhaal wil steken. Dit mag je zelf bedenken. Ik geef je graag een voorbeeld dat mijzelf inspireerde. Het oorspronkelijke verhaal komt van de Kerstman. Ik vertaalde het voor mijn zoon om (voor) te lezen wanneer hij het ontdekte en om er op een heel mooie manier samen in gesprek over te gaan.

Op een avond vroeg een zoon aan zijn vader:

"Papa, ik denk dat ik oud genoeg ben om het te weten. Bestaat de Sint echt of niet? . De vader antwoordde niet meteen, zette zich neer en vroeg zijn zoon om lekker tegen hem aan te kruipen.

"Goed, ik ben ermee akkoord dat je oud genoeg bent. Toch heb ik eerst een vraag voor je. Ik wil dat je weet dat de waarheid soms een gevaarlijk geschenk is. Eenmaal als je iets weet, kan je het nooit meer on-weten. Begrijp je? Eenmaal als je dus de waarheid over de Sint kent, ga je voor altijd anders naar hem kijken en er anders over denken dan nu. Dus is mijn vraag: ben je zeker dat je het wilt weten?"

De zoon wachtte even, dacht na en zei: "Ja papa, ik wil het echt weten."

"Dan zal ik het je vertellen." zei de vader. "Sinterklaas bestaat."

"Echt?" vroeg de zoon.

"Ja echt, alleen is het geen oude man met een baard en een rood kleed. Dat is wat de grote mensen ervan gemaakt hebben. Want weet je, heel kleine kinderen zijn soms te jong om te begrijpen waar Sinterklaas ècht voor staat, dus vertellen we het op een manier dat ze het wel verstaan. Zo is het verhaal van de Sint ontstaan en is het een geheim geworden van veel ouders voor hun kleine kinderen. De waarheid is, dat de Sint helemaal geen echte man is, het is een idee. Denk even terug aan al die cadeautjes die je de voorbije jaren van hem kreeg. Eigenlijk kocht ik die voor jou. Ik zag het wanneer je ze je in je schoentje vond. Hoe trots je ze aan me toonde. En denk je dat ik het erg vond dat je geen dankjewel zei tegen me? Helemaal niet.

Integendeel, ik was even blij. Blij voor jou. Blij dat je blij was. Ik was dankbaar voor het moment, om je te zien stralen en meer kon ik niet wensen. Elk jaar, jouw reactie als je ontdekte wat ik in je schoentje had gelegd staan als een foto's in mijn geheugen. Omdat het zo bijzonder was. Want weet je, het idee achter Sinterklaas is dat je iets geeft, gewoon omdat je graag iets geeft. Zonder er iets voor terug te willen krijgen.

En dat idee omarm ik graag elke dag. Weet je nog die oude vrouw die we vorige week zagen vallen op het station terwijl de er toevallig voorbij reden met de trein? Ze zal nooit weten dat ik toen de ziekenwagen belde. Ik was toen ook een beetje Sinterklaas toen ik dat deed. Weet je dat je elk jaar samen met mama je speelgoed geeft waar je niet meer mee speelt aan arme gezinnen? Niemand die weet dat jij dat geeft, en zo ben je ook een beetje Sinterklaas voor die kinderen. Je doet het omdat je het wilt doen, zonder dat je er iets voor terug wilt. Toch?"

"Ja..."

"Dus nu dat je het geheim hebt ontdekt, ben je een deel van dit geheim geworden. Vanaf nu ben je ook voor een stukje Sinterklaas, samen met alle grote mensen. Dat betekent dat je het mee geheim houdt voor alle kinderen die de waarheid nog niet kennen. Dus ook voor je zusje. Je mag mee cadeautjes voor haar uitzoeken, haar geruststellen dat hij echt wel zal komen, jullie schoentjes mee vullen wanneer ze slaapt. En het allerbelangrijkste..."

"Ja?"

"Je grijpt de kans om mensen te helpen in je leven wanneer je dat kan."

"Ok papa, dat zal ik doen."

"Daar twijfel ik niet aan. Ik zie je graag. En wat ben je groot geworden..."

Dit verhaal is een voorbeeld.
Maak er met alle liefde jullie eigen verhaal van.

Er bestaan
GEEN
stoute kinderen

Er bestaat enkel gedrag dat we kunnen benoemen als 'niet ok'. En hoe oud de Sint zagezegd ook is, hij is mee met zijn tijd (enkel wat zijn kledij betreft kunnen we dat zeker niet doortrekken...). Deze generatie jonge ouders is meer een meer aan het inzetten op mild, situationeel, eerlijk en bewust ouderschap. Waar we het gedrag van onze kinderen loskoppelen van het kind zelf. Waar we meer dan ooit beseffen dat bepaald gedrag vaak een reden heeft (ook al weten we niet altijd meteen wat de oorzaak juist is.). Waar we anders leren omgaan met 'straffen en belonen' dan vaak bij de traditionele aanpak.

Dus zet de Sint niet in als een dreigement of chantage om iets van je kind gedaan te krijgen, of om te wensen dat hij bepaald gedrag niet/wel vertoont.

Dat is tussen jou en je kind. Laat de Sint er dus best buiten.

Er komt ooit een moment dat je het geheim onthuld en dan is het belangrijk dat dit geheim vooral een dekmantel was voor een mooie warme boodschap die we besloten extra magisch te maken. Niet een leugen die we gebruikten om onze kinderen bang te maken dat de Sint niet voor hen zou komen...

WANNEER *zeg je het?*

Ook dit is heel persoonlijk. Hangt van jullie en je kind af. Leeftijd of leerjaar hoeft trouwens geen richtwijzer te zijn. Net zoals je je niet hoeft te vergelijken met de 'hoe' of 'wanneer' andere ouders dit doen.

Dit zijn enkele redenen die mogelijks aangeven dat het 'tijd' is om het geheim te onthullen:

Je kind stelt veel vragen en er speelt een soort van twijfel mee. "Hoe oud is de Sint?" is een heel andere vraag dan: "Mama het kan toch helemaal niet dat de Sint meer dan 900 jaar is?"

Je kind vertelt wat hij heeft horen waaien, zonder het persé zelf te geloven. Zoals: "Papa op school zegt iemand dat de Sint niet bestaat."

Wanneer kinderen het hele Sint gebeuren zo verschrikkelijk spannend vinden dat ze er niet van kunnen slapen, zich er veel te veel zorgen over maken of de angst ervaren dat de Sint niet gaat langskomen.

Je schat in dat je kind het heel erg gaat vinden als hij het te weten komt en dat het misschien nog harder zal aankomen dat hij het van iemand anders dan jou hoort.

Je bent bang dat je kind de enige is in zijn klas die nog niet op de hoogte is en er misschien mee uitgelachen gaat worden dat hij er nog in gelooft.

HOE zeg je het?

Er zit een groot voordeel in het 'voorzijn' van het moment dat ze het zelf ontdekken. Of in het 'voorbereid' zijn op het moment dat ze het ontdekken.

Sowieso handig om dit samen op voorhand met je partner te bespreken. Zowel wat voor jullie het signaal is om het te bespreken en hoe je het dan aanpakt.

Enkele tips die je kunnen helpen:

- *Maak er voldoende tijd voor vrij. Want het kan zijn dat je kind emotioneel reageert op deze boodschap en/of heel veel vragen wilt stellen. Elk gesprek is fijner als je voelt dat er tijd en ruimte is voor alles wat aan bod komt.*
- *Doe dit samen als ouders. Want eerlijk...het is best een emotionele boodschap die je brengt. Niet enkel voor je kind, het beseft dat je kind al zo groot is geworden kan ook jou beroeren.*
- *Verwacht je aan het onverwachte. Hoe goed je je kind ook kent, het is verrassend hoe flexibel of intens ze kunnen reageren.*

- Denk na over de 'deal' die je nadien met je kind gaat sluiten over het mee bewaren van het geheim voor kinderen die dit nog niet weten. Bijvoorbeeld: "Nu jij het weet, mag je ook mee het schoentje van je zusje mee vullen. Dit kan natuurlijk alleen zolang ze er nog in gelooft, dus zie dat je het geheim samen met ons goed bewaart. Tot je zusje ook klaar is voor de waarheid, die wij dan aan haar gaan vertellen zoals we dat ook bij jou net deden. Ok? Gaat dat lukken denk je?"
- Als er nog kleinere zusjes of broertjes zijn creëer een volgend momentje die dag, of de dagen nadien waar er opnieuw ruimte is voor vragen. Of waardoor je kind even samen met jou het geheim kan dragen. Niet elk kind vind het makkelijk om een geheim te bewaren.
- Je kan ook samen een code afspreken om jullie geheim te bezegelen. Bijvoorbeeld: als ik 'appelblauwzeegroen' zeg betekent dit dat je voorzichtig moet zijn met wat je zegt. Als jij 'omelet raket' zegt weet ik dat ik voorzichtig moet zijn of dat je me op toilet een vraagje wilt stellen.

Ik sluit graag af met hoe ons verhaal hier thuis verliep.
En rest me vooral jullie veel liefs en succes te wensen.

Bieke Geenen

